

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαρτίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 51

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις ..... " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ,
 (μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου
 Ρισβούργ.—ΕΝΑ ΔΑΚΡΥΟ, ὑπὸ Ἀλεξάνδρας Παπιταδο-
 πούλου.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΑΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
 τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
 ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
 γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
 συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

— Θα σὲ ἀποκρίσω ἀπὸ πάντα τὰ βλέμματα. (Σελὶς 393.)

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Μ' ὄλην τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ὠραιότερας τῶν οἰκητριῶν τῆς, ἡ οἰκία τοῦ κύρ Βωκελέ διετήρησε τὴν θριαμβευτικὴν αὐτῆς φυσιογνωμίαν.

Τὸ ἐρυθρὸν αἰμόχρουν χρῶμα τοῦ κατωτέρου αὐτῆς μέρους ἦν ἐπίσης ζωηρὸν, τὸ δὲ κίτρινον τῶν ὑπερῶν ὀφθῶν προσέβαλλε τὰ ὄμματα τῶν διαβατῶν.

'Ἄλλ' ὁ ἐδωδιμοπώλης ἦτο μελαγχολικὸς μ' ὄλην τὴν αὐξοῦσαν πρόοδον τοῦ ἐμπορίου του.

'Ἡ φυγὴ τῆς ἐπαγωγῆς κυρίας Ραβού ἐπισκίασε τὴν ψυχὴν του.

'Ἐστέναζε σπαραξικαρδίως, ἰδίως ὅτε ἐβλεπε τὸ πρὸ τοῦ καταστήματός του ἀνηρημένον ἐνοικιαστήριον, διότι κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ραβού ἡ κατοικία ἐκείνη ἔμεινε κενή.

Βεβαίως δὲν ἠδύνατό τις νὰ κατηγορήσῃ τὸν κύρ Βωκελέ ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἢ ἀπληστία.

'Ἀλλὰ τὸ ἐνοικιαστήριον ἐκεῖνο ἐδιπλασίαζε τὴν θλίψιν του ὑπομνησκον αὐτῷ τὰς χάριτας τῆς διδασκαλίσσης τοῦ κυμβάλου.

'Ἄλλως τε δὲν εἶχεν εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Ραβού.

Ποῦ ἦτο ἡ Γερμανή; Οὐδὲ τοῦτο ἐγνώριζε.

Τί ἀπέγεινεν ὁ χαριεὶς ἠθοποιός;

Καὶ αὐτὸς ὁ μικρὸς Γρελό, μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν εὐφυΐαν, οὐδὲν εἶχε μάθει ἢ ὑποπτευθῆ.

'Ἐν ἔτος παρήλθε. Τὸ ἔαρ εἶχεν ἐπανάλθει μετὰ τοῦ Μαΐου. Ἡ ὁδὸς τοῦ Γύψου ἐφωτίζετο ὑπὸ τοῦ ἡλίου ὠραίαν τινὰ πρωΐαν, ὁμοίαν ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ Γερμανὴ ἐγκατέλιπε τὴν συζυγικὴν στέγην.

Ὁ κύρ Βωκελέ φέρων τὴν κυανὴν αὐτοῦ βλοῦζαν ἐρρέμβαζεν ἐν τῇ ὁδῷ ἀπέναντι τῆς οἰκίας του, ὅτε εἶδε βραχύσωμεν καὶ εὐτραφῆ κύριον διευθυνόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ κρατοῦντα ἐπ' ὤμου τὴν ράβδον του.

'Ἐφερὲν ἐπὶ τοῦ εὐρέος καὶ στρογγύλου προσώπου του μακρὰς καὶ ὑπερύθρους παραγναθίδας, ἐφαίνετο δὲ Ἄγγλος καὶ ἐκ τοῦ στενοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ καὶ τοῦ μαλθακοῦ μικροῦ πιλιδίου.

Ὁ ξένος ἐπλησίασε τὸν ἐδωδιμοπώλην, ἔστη πρὸ αὐτοῦ ἐγείρων τὴν ράβδον του πρὸς τὸ ἐνοικιαστήριον καὶ εἶπε μετὰ ξενιζούσης προφορᾶς:

— Νοικιάζεται;

— Γιές, εἶπεν ὁ κύρ Βωκελέ. Μάλιστα, κύριε.

— Πόσα λίρα;

— Λίρας;

— Στερλίνα! Φράγκα ἂν τέλετε!

— Ὁκτακόσια.

Ὁ ξένος ἐμέτρησεν ἐπὶ τῶν δακτύλων.

— Τριάντα ντίο λίρα! Ἄο! Πολὺ καλό! Βεργιγούελ! Μπορεῖ νὰ τὸ ἰντῆ, κύριε;

— Βεβαίως. Ὁ κύριος ζητεῖ κατοικίαν;

— Γιές. Εἰς αὐτὸ τὸ συνοικία. Πολὺ ὠραῖο! Ἦσυχο πολὺ!

— Θέλετε νὰ κατοικήσετε;

— Γιές!

— Διὰ πολὺν καιρὸν;

— Πολύ, παρὰ πολὺ!

— Εἰσέλθετε, σὰς παρακαλῶ.

Δι' εὐγενούς νεύματος ὁ κύρ Βωκελέ ἔδειξε τῷ Ἄγγλῳ τὴν εἴσοδον τοῦ καταστήματός του, περὶ οὗ ὁ ἐπισκέπτης εὐμενῶς ἐξεφράσθη.

— Πολὺ κατῶς πρέπει! Ναί, ἀλήθεια, λαμπρό.

— Γρελό, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ ἐδωδιμοπώλης, φέρε ἐν καθίσμα εἰς τὸν κύριον.

Ὁ μαθητευόμενος ὑπήκουσε καὶ ἔφερε τὸ καθίσμα πρὸς τὸν ξένον, ὅστις μετὰ προσοχῆς περατήρησεν αὐτόν.

— Ἐξυπνο αὐτὸ τὸ μικρὸ, εἶπεν.

Ὁ Γρελό μόλις συνεκράτησε τὸν γέλωτα.

Ὁ Ἄγγλος ἐκεῖνος τῷ ὑπενθύμιζε τοὺς τοῦ Ἀμβιγύ ἢ τοῦ ἵπποδρομίου. Ἀλλὰ τὸ ἀξιοπρεπὲς ὕψος τοῦ ξένου συνεκράτησεν αὐτὸν καὶ ἀπεσύρθη πλησίον τοῦ συντρόφου του Βιτάλ.

— Ἐλέγομεν λοιπόν, ὑπέλαθεν ὁ κύρ Βωκελέ ἀπευθυνόμενος τῷ Ἄγγλῳ, ὅτι ἡ συνοικία σὰς ἀρέσει.

— Γιές.

— Καὶ ἡ κατοικία ἐπίσης, εἰς τὴν τιμὴν τοῦλάχιστον, διότι δὲν τὴν εἶδατε ἀκόμη.

— Τὸ εἶντα.

— Πῶς;

— Ἄλλο φορὰ ποῦ ἐκατοικοῦσε τὸ Ραβού.

— Ἄ! τοὺς ἐγνωρίζατε;

— Πολύ, παρὰ πολὺ!

— Δυστυχεῖς! τί ἀπέγειναν;

— Τέλετε εἰντήσεις;

— Ἄν θέλω!

Αἶφνης ὁ Ἄγγλος ἀφῆρσε τὴν φενάκην καὶ τὰς παραγναθίδας.

— Ὁ Ραβού! ἀνέκραξεν ὁ ἐδωδιμοπώλης.

— Ναί, ἐγώ, ὁ Ραβού ὅλος καὶ ὅλος.

Ὁ μικρὸς Γρελό, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βιτάλ, ἔσπευσεν ὀρμητικῶς.

— Καὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἐγνώρισα! εἶπεν. Ἄς εἶναι, τὴν ἔπαθα.

Ἦτο ὄντως ὁ Ραβού, ἀλλ' ὁ Ραβού ἰσχυρὸς καὶ ἐρρυτιδωμένος, ὁ Ραβού ἐλευθέρως καὶ ἀγνώριστος ὡς εἰ ὑπέστη ἐπὶ ἓν ἔτος λιβόν. Τὸ πρόσωπόν του εἶχε πλατυνθῆ ἀλλ' ἦν κάτιςχνος, ὅσῃ μόνον καὶ δέρμα. Ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος ἀναρρωνῶν ἀπὸ μακροῦ πυρετοῦ.

Ὁ κύρ Βωκελέ ἐθλίβη διὰ τοῦτο.

— Εἶναι ἔξ ὠραι, εἶπε. Θὰ φάγωμεν μαζὺ τὴν σοῦπαν. Πήγαινε, Γρελό, νὰ ἐτοιμάσης τὸ τραπέζι.

— Εὐχαρίστως, ἀυθέντα.

— Λοιπόν! ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Ραβού, κολακεύομαι ὅτι δὲν μὲν ἀνεγνώρισες, κύρ Βω-

κελέ, αἰσθάνομαι ὅμως εὐχαρίστησιν ὅτι σὲ βλέπω.

Εἰς τὴν τράπεζαν ὑπῆρξε διαχυτικός.

Ἐβλέπεν ὅτι εὐρίσκετο μεταξύ φίλων.

— Βλέπετε, πῶς μὲ κατήντησεν ἡ συμφορὰ, ἡ ὁποία ἔπεσε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου! Ἀμα ἄφησα τὸ κλουβί μου δὲν εἴξευρα νὰ εὐρῶ τὸν ἄνεμον. Ἀδύνατον νὰ ἴδω ποῦ ἔπνεε. Ἐχασα τὸν βορρᾶν καὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ δὲν ἐγνώριζα ποῦ νὰ διευθυνθῶ. Ἄν μ' ἐβλέπατε δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θὰ σὰς ἔκαμνα φόβον. Ἦμουν ὡς φάντασμα μέσα ἀπὸ τὸν τάφον. Προσεπάθουν νὰ διατηρήσω τὰς δυνάμεις μου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσα· ἡ καρδία μου δὲν εἶχε πλέον θάρρος. Καταλαμβάνετε διατί· ἡ γυνὴ ἐκείνη μὲ εἶχε κυριεύσει. Εἶμαι ἀνόητος, ἀλήθεια; Αὐτὸς ὁ βαρόνος... Εἶπες πῶς ἦτο βαρόνος, Γρελό;

Ὁ Γρελό ἔνευσε καταφατικῶς.

Ὁ Ραβού ὑπέλαθεν:

— Αὐτὸς ὁ ἄθλιος βαρόνος ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ μεταξύ τῶσων ἄλλων γυναικῶν, τῶν ὁποίων οἱ σύζυγοι ποσῶς δὲν μεριμνῶσιν! Ἀκριβῶς ὅμως εὐρεν ἐκείνην, διὰ τὴν ὁποίαν χάνει ὁ σύζυγος τὸν νοῦν του. Ἐπλανώμην εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς ἀδέσποτος κύων παρατηρῶν εἰς ὅλα τὰ παράθυρα. Ἐπεριπάτησα τόσον εἰς τὰ περίχωρα, ὥστε νὰ καταστρέψω δύο ζεύγη ὑποδημάτων. Ἐσύχναζα εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς συνοικίας, παρεφύλαττα εἰς τὴν εἴσοδον τῶν μεγάλων θεάτρων, τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας μεταβαίνει εἰς αὐτὰ ἡ καλὴ τάξις. Τίποτε, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔλαβα πληροφορίαν. Ἦμην καταστενεχωρημένος καὶ ἄπελπις. Μίαν πρωΐαν, ἐνῶ ἐπῆγα νὰ προγευματίσω εἰς ἓν ἄθλιον καὶ रुपαρὸν μαγειρεῖον τῆς ὁδοῦ Βονδύ, συνήτησα ἓνα συνάδελφον τοῦ Ἀμβιγύ, τὸν Ραφέν, ὁ ὁποῖος διεπραγματεύετο νὰ σχηματίσῃ θίασον διὰ τὰς ἐπαρχίας. Μὲ ἠρώτησε καὶ τῷ διηγήθη μέρους τῆς ὑπεθέσεώς μου. Εἶχα ἀνάγκην ν' ἀνακουφισθῶ. Διὰ δύο σολδία ἤμην ἱκανὸς νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὰ συμβαίνοντα εἰς οἰονδήποτε κλητῆρα. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὁ ἄλλος εἰρωνεύεται μὲ τὴν δυστυχίαν. Τοιοῦτοτρόπως ἐφῆρθη καὶ ὁ Ραφέν. Μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν ἐνοικιάζει κἀνεὶς οἶκον εἰς τὸ νεκροταφεῖον διὰ μίαν γυναῖκα, καὶ μοὶ πρότεινε νὰ συμπεριληφθῶ εἰς τὸν θίασόν του ὡς κωμικός. Κωμικός! Καταλαμβάνετε ἂν μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ γελᾶσω καὶ νὰ κινήσω καὶ τὸν γέλωτα τοῦ κοινοῦ! Προσεπάθησε νὰ μὲ πείσῃ. Μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ μετέβαινεν εἰς τὰς Μεσημβρινὰς ἐπαρχίας καὶ ὅτι θὰ διεσκέδαζα καὶ θὰ ἐλησμόνουν τοὺς Παρισίους καὶ τὰ λοιπὰ. Τέλος ἐπέισθη καὶ ἀπήλθομεν. Τὸ περιεργον εἶναι ὅτι πῦδοκίμησε. Πανταχοῦ τὸ θέατρον ἦτο πλήρες. Μὲ εὕρισκον ἀστῆτον καὶ πάντες ἔσπευδον μόνον διὰ νὰ ἴδωσιν ἐμέ. Φεῦ! Κατὰ βάθος ἤμην συντετριμμένος. Ἐὰ χειροκροτήματα ἀντήχουν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐπωδῶνως. Ἐπωφελήθη ὅμως ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐμαθα νὰ μεταμφιεζώμαι. Σὰς εἶδωκα δεῖγμα πρὸ ὀλίγου καὶ ὑπερηφανεύομαι ὅτι μὲ ἐξελάβατε δι' ἄλλον, ὡς καὶ ὁ Γρελό, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ πονηρὸς. Τέλος, ἔμεινα ὀκτῶ μῆνας εἰς τὸν θίασον τρέχων

ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῶ πλειότερον. Ἄφησα τὸν Ραφὲν καὶ τοὺς συναδέλφους εἰς Περιγοῦς καὶ ἐπανῆλθα. Διατί; δὲν γνωρίζω· νομίζω ὅμως ὅτι εἶμαι ὀλιγώτερον μακρὰν ἐκείνης!

Ἐσιώπησε.

— Τὴν σκέπτεσαι πάντοτε; εἶπεν ὁ κύρ Βωκελέ.

— Πάντοτε. Εἶναι βλέπετε ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Εἶναι ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχον ἄλλαι γυναῖκες εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὸν θῆσόν μας εἴχομεν μίαν νεάνίδα χαριστάτην, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ πλούσιοι νέοι τῶν ἐπαρχιῶν ἐτρελλαινόντο. Τῇ ἔρριπτον ἀνθοδέσμας καὶ ἑκατοστύας ἐρωτικῶν γραμματίων. Λοιπὸν! κύρ Βωκελέ, διὰ τίποτε δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ὀρκίζεται, καὶ ὅμως ὁμνῶ ὅτι αὐτὴ ἦτο ἀγνή. Προσπάθει νὰ μὲ διασκεδάσῃ. Ἐβλεπεν ὅτι ἡ εὐθυμία μου δὲν ἦτο φυσική. Μοὶ ἔλεγε διὰ νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ ὅτι εἶχον μέλλον καὶ στάδιον εὐρύ. Μοὶ πρᾶσθετε δὲ μεθ' ὕφους σημαίνοντος: — Ἄν ἠθέλατε, φίλε μου, θὰ ἐπεδιδώκαμεν ἑμῶν τὸ στάδιόν μας. — Οὐδὲν φυσικώτερον νὰ λησιμονῶσῃ τὴν ἄλλην ἀπέναντι αὐτῆς, ἡ ὁποία καταφανῶς μὲ ἐνεθάρρυνεν εἰς τοῦτο. Εἰς μάτην ὅμως. Καὶ ἰδοὺ ἐπανῆλθα.

— Μεῖνε μαζύ μας. Θὰ σοὶ δώσω ἐν δωμάτιον εἰς τὴν οἰκίαν μου. Θὰ ἐργάζεσαι ὀλίγον διὰ νὰ ἀπασχολῆσαι. Θὰ ψάλλῃς εἰς Σαίν-Μερὺ ὅπως ἄλλοτε.

— Δὲν εἶμαι ἰκανὸς διὰ τίποτε. Εἶμαι ἐντελῶς ἀχρηστος. Περιέργον, ἀλήθεια; Ἄλλ' ἄς ἠμιλήσωμεν δι' ἄλλα! Πῶς πηγαίνουν αἱ ἐργασίαι;

— Καλὰ.

— Δὲν θὰ παραιτηθῆς τώρα τῆς ἐργασίας, κύρ Βωκελέ; Εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶναι ἐντροπὴ νὰ κρατῆς τὴν θέσιν τῶν ἄλλων. Εἶναι καιρὸς ν' ἀφήσῃς τὸ κατὰστημα εἰς τὸν Βιτάλ, ὁ ὁποῖος εἶναι φρόνιμος νέος. Ἄρκετὰ ἀπέκτησες.

Καὶ ἐμειδίασεν ὡς ἄλλοτε τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ μικρὸς Γρελό ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὸν ὄμω.

— Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπε, κύρ Ραβού, γέλασε λιγάκι. Μὰ τὴν πίστιν μου, φαίνεσαι καλλήτερος τώρα ἢ προτιήτερα.

Συνωμίλησαν περὶ πρᾶγματων ἀδιαφόρων, περὶ τῶν κατοικῶν τῆς συνοικίας, περὶ τῶν γειτόνων, ὁ δὲ Ραβού ἐφαίνετο εὐθυμος. Ἄλλ' αἴφνης ἀπηθύβεν ἐρώτησιν, δι' ἣν βεβαίως εἶχεν ἔλθει πρωτίστως.

— Δὲν ἔγινε διόλου λόγος;

— Διὰ ποῖον;

— Δι' ἐκείνην, τὴν Γερμανὴν; ἠρώτησε δειλῶς.

Καὶ οἱ στοργγύλοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδωδιμοπώλου, τοῦ Βιτάλ καὶ τοῦ Γρελό, ὡς εἰ ἠθέλε νὰ ἀρπάσῃ ἀποκάλυψιν ἢ ἐνδείξιν τινα, ἣν ἠθέλον νὰ τῷ ἀποκρύψωσι.

— Ποτέ, ἀπήντησεν ὁ κύρ Βωκελέ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, αὐθέντα, ἀπατάσθε, παρετήρησεν ὁ μαθητεύμενος. Δὲν ἐνθυμίσθε ἐκείνην τὴν κυρίαν ποῦ ἦλθε, εἶναι τώρα τρεῖς μῆνες;

— Ποίαν κυρίαν;

— Μία ποῦ ἦτο ἐνδυμένη σὰν παιδαγωγὸς καλῆς οἰκογενείας.

Ὁ Βωκελέ ἀνεζήτη ἐν τῇ μνήμῃ του καμμύων τοὺς μικροὺς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς.

— Μίαν φλύαρον!

— Μίαν ἀπὸ τὴν συνοικίαν, ἡ ὁποία ἠθέλε νὰ ἐνοικιάσῃ κατοικίαν εἰς τὴν οἰκίαν μου!

Ὁ Γρελό ἦν φύσει ἐπίμονος καὶ πανούργος, ἀληθὲς χαμίνιον τῶν Παρισίων.

Ἐρερε τὸν ἀντίχειρα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ρινός, ἐξέτεινε τοὺς τέσσαρας δακτύλους καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς του ἐπληξε δις ἐλαφρῶς τὸν αὐχένα του.

— Διάβολε! εἶπε. Τὰς γυναῖκας τῆς συνοικίας τὰς ξαναβλάπει κανεὶς, ἐνῷ αὐτὴ ἅμα ἔκαμε τὴν δουλειά της, καληνύκτα. Ἦτο καμπόνηρη καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται πῶς ἐνδιαφέρεται σὰς ἔπερνε λόγους, αὐθέντα. Ποῖος ἐκατοικοῦσε προτιήτερα εἰς τὴν κατοικίαν; Οἱ Ροβού; Τί εἶναι αὐτοὶ οἱ Ροβού! Ἐφουγαν! Δὲν εἰζέυρει κανεὶς ποῦ ἐπῆγαν; Καὶ σεῖς, αὐθέντα, μ' ὄλην τὴν καλωσύνην σας τῆς εἶπατε τὰ πάντα. Εὐτυχῶς ποῦ δὲν εἰζέυρατε τίποτε. Ἐγὼ ὅμως ἔχω τὴν ἰδέαν πῶς αὐτὴν τὴν κυρίαν τὴν ἔστειλεν ἡ ὠραία ξανθὴ διὰ νὰ μάθῃ εἰδήσεις διὰ τὸν σύζυγόν της. Ὁ Βιτάλ καὶ ἐγὼ ἀμέσως τὸ ἐκαταλάβαμε.

Ὁ Ραβού ἐγίνωσκεν ὅτι ἠθέλε νὰ μάθῃ. Ἠγέρθη μὲ τὸ ποτήριον εἰς τὴν χεῖρα.

— Εἰς τὴν ὑγίαν σου, κύρ Βωκελέ, εἶπεν. Εἶσαι καλὸς καὶ γενναῖος· θὰ ἔλθω πάλιν νὰ σὲ ἴδω καὶ σὰς ἐπίσης, Γρελό καὶ Βιτάλ, παλαιοὶ φίλοι. Ἄν ἴδῃτε πάλιν τὴν κυρίαν, εἶπατέ της ὅτι ἠκούσατε περὶ τοῦ Ραβού ὅτι ἐτίναξε τὰ πέταλα εἰς Ναρβόννην ἢ εἰς Περινιανὸν ὅπου ἐταξείδευε διὰ νὰ διασκεδάσῃ. Προτιμότερον εἶναι τοῦτο. Δὲν θέλω νὰ γνωρίζουν ὅτι εἶμαι εἰς Παρισίους. Χαίρετε!

Ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ ἐδωδιμοπώλου καὶ τῶν δύο ὑπηρετῶν, ἤρμωσε τὰς παρᾶχναθίδας, ἐφόρεσε τὸ πιλίδιον ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς φενάκης του, καὶ ἐνῷ ἡ νύξ ἐπληθιάζεν, ἐξῆλθε λέγων μετὰ προφορᾶς λίαν κωμικῆς:

— Γκότ νίχτ, σίρ!

— Ὁ δυστυχῆς! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βωκελέ, πῶς τὸν λυποῦμαι.

Ὁ δὲ Γρελό εἶπεν ὑψηλοφώνως:

— Πρέπει νὰ ἦναι κανεὶς τόσῳ παμπόνηρος διὰ νὰ τὰ καταφέρῃ.

IB'

Ὁ Ραβού εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

Μετὰ τὴν φυγὴν τῆς Γερμανῆς διέτρεξε τοὺς Παρισίους κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ἕν' ἀνεύρη τὰ ἴχνη της.

Διέτρεξε τὰ προάστεια καὶ τὰ περίχωρα, περιεπλανήθη εἰς τὰς θύρας τῶν ξενοδοχείων, ἐστάθμευσεν ὡς μεταπωλητῆς εἰσιτηρίων πρὸ τῶν θεάτρων, παρετήρει μετὰ προσοχῆς ἐντὸς τῶν ἀμαξῶν, τῶν συρρεουσῶν εἰς τὸ Δάσος.

Οὐδὲν ἀνεκάλυπτεν.

Οὐδεμίαν εἶδε γυναῖκα ὁμοιάζουσαν τῇ Γερμανῇ ἐν τῷ βᾶθει τῶν ὄχημάτων, ἔνθα

οἱ ἐρωτευμένοι τρυφερῶς παρεκάθηοντο, οὐδαμοῦ εἶδε τὴν ξανθὴν ἐκείνης κόμην καὶ τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμοὺς μεταξὺ τῶν κυριῶν τῶν κατερχομένων τὴν κλίμακα τοῦ Μελοδράματος, ἢ τῶν διελαυνουσῶν τὸ περίστουλον τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας.

Μάταιαι ἀπέβησαν αἱ ἀναζητήσεις του, ἀνωφελεῖς δὲ αἱ πορεῖαι του.

Ἐκάστην νύκτα ἐπανήρχετο μᾶλλον ἀποθεαρρυσμένος ἐν τῷ ἀθλίῳ δωματίῳ, ὅπερ εἶχεν ἐνοικιάσει ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Μοντάρτ, ὅπθεν τὸ βλέμμα του ἐβυθίζετο ἐπὶ τοῦ ἀπείρου τῆς μεγαλοπόλεως, ἀναζητοῦν τὸ ἄγνωστον μέρος, ἐν ᾧ ὁ ἄρπαξ τῆς Γερμανῆς ἐκρυπτε τὴν λείαν του.

Ἐπειράθη νὰ γνωρίσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, οὐτινος ἡ φαντασιοπληξία τῷ ἐδηλητηρίασε τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ χωρὶς νὰ συλλαβῇ τὸν μῖτον τῆς Ἀριάδνης, δι' οὗ θὰ ὠδηγεῖτο ἐν τῷ ἀδιεξόδῳ ἐκείνῳ λαθυρίθῳ.

Ὁ Ραβού φύσει εὐθυμος καὶ χαριεὶς δὲν εἶχε πλασθῆ διὰ τραγικὰς περιπετείας.

Ἄπηθάνετο τὸ μῖσος, ἀπεστρέφετο δὲ τὸν φθόνον.

Ἐτέρπετο ἐν ἐργαστηρίῳ περιστοιχοῦμενος ὑπὸ εὐθύμων καὶ ἀμερίμων ἐργατῶν, ἀγαπώντων τὴν εὐθυμίαν, τὸν χορὸν καὶ τὸν γέλωτα, ψαλλόντων ἄσματα τοῦ συρμοῦ καὶ εὐφρολογούντων.

Μετὰ τοῦ ἀείποτε γελαστοῦ αὐτοῦ ὕφους καὶ τοῦ πνευματώδους χαρακτήρος του παρέλαβε τὴν Γερμανὴν, ὅτε συνήντησεν αὐτὴν μόνην, ἄνευ στηρίγματος καὶ πόρων. Ἄλλὰ τὸ θάρρος τῆς νεαρᾶς καὶ ὠραίας γυναικὸς ὀλιγώτερον ἀντέχει εἰς τὴν πενίαν ἢ τὸ τοῦ ἀνδρός.

Ἐἶχε κατὰ στιγμὰς ὀρμὰς μίσους κατὰ τοῦ καταχθονίου ἐκείνου ἐχθροῦ, ὃν ἠθέλε νὰ εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του διὰ νὰ τὸν υποβάλλῃ εἰς ὅλας τὰς βασάνους, ὅσας τετρωμένη ψυχὴ δύναται νὰ ἐφεύρῃ, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐξέγερσις ταχέως παρήρχετο, ὑπέλειπετο δ' αὐτῷ βαθεῖα καταβολὴ καὶ πικρὸν καὶ ἐπώδυνον αἶσθημα ἀδυναμίας.

Ἄπελθὼν τῆς οἰκίας τοῦ κύρ Βωκελέ ἐπλανήθη ἐπὶ τινα χρόνον εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Τέμπλου, θεώμενος τῶν ὑλωμάτων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, οὐδὲν σκεπτόμενος, ὅτε βρῆσθαι φωνὴν ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐνῷ χεῖρ τις ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Πῶς! ὁ Ροβινώ, εἶπε σχεδὸν δυσαρρησθηθεὶς ὅτι συνήντησε τὸν ἀρχαῖον συναδέλφον τοῦ Ἄρβιγύ.

— Χρειαζέται μεγάλη ἐξυπνάδα διὰ νὰ σὲ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς μετὰ τὴν πρώτην, αἱ; ὑπέλαθεν ὁ Ροβινώ. Ἄληθινὸς Ἑγγλέζος! Σὲ συγχάριω. Ἐγεῖνε τόσος λόγος διὰ σέ. Διατί ἐπανῆλθες;

— Ἐστενωχωροῦμην.

— Δι' ἐκείνην τὴν μικράν; Φαίνεται πῶς τὸ ἔκοψε λάσπη. Αἱ, φίλε μου, δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ διδῇ πίστιν εἰς αὐτὰς τὰς ὄρνιθας· εὐκόλα πετοῦν.

— Ἄς ἠμιλήσωμεν δι' ἄλλα, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Ραβού. Τί γίνεσαι σὺ;

Παρετήρησεν ἐπισταμένως τὸν Ροβινώ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἡ δὲ ἐξέτασις του αὐτὴ οὐδαμῶς ὑπῆρξεν εὐχάριστος.

— Πάντοτε πτωχός !

— Τό βλέπεις.

'Αληθώς ὁ Ροβινὼν ἔστερεῖτο τῶν πάντων.

— Παρατηρεῖς τὴν φορεσιά μου ; εἶπεν. Ὑπέφερε καὶ αὐτὴ μ' ἐμέ.

— Τί κάμνεις τώρα ;

— Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τὸ δράμα εἶναι εἰς μαρασμόν. Ἄ ! ἂν εἶχα τὸ πνεῦμα σου ! Ἐπρεπε νὰ ἐξακολουθήσης !

Ὁ Ραβὺ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐχεις λοιπὸν εἰσοδήματα διὰ ν' ἀφίσης τὸ ἐπάγγελμα, ἐνῶ ὠφελῆσαι ἀπὸ αὐτοῦ ;

— Ἐχω ἀρκετὰ διὰ νὰ σὲ δανείσω ἐν τᾷλλῃρον.

— Φέρε το, εἶπεν ὁ Ροβινὼν τείνων τὴν χεῖρα. Θὰ γλεντίσω ἀπόψε καὶ σὲ βεβαίῳ ὅτι εἶναι καιρός.

— Πταίεις σύ ! Ἠγάπησες πάντοτε τὸ ποτόν, ὅσον δὲν ἔπρεπε. Πίνεις πάρα πολὺ. Πρόσεξε ! Τὸ κονιάκ θὰ σὲ καταστρέψῃ.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε στενάξας ὁ Ροβινὼν, ἀλλὰ τί νὰ κάμω ! Ποῦ πηγαίνεις ;

— Ὅπου τύχει.

— Ἐλα εἰς τῆς κυρὰ Κλαυδίας.

— Οὐφ ! Εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον ;

— Διατί ὄχι ; Θὰ μὲ βλέπῃς ποῦ θὰ γλεντίσω τὸ τᾷλλῃρόν σου καὶ ὅπως ὀήποτε θὰ σοῦ περάσῃ ἡ ὥρα.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Ραβὺ, ἔστω, πηγαίνομεν.

[Ἐπειτα συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ;

— Ὑψηλὸς μὲ φοβερὸν βλέμμα· ἔχει μεγάλα καὶ ἄσπρα γένεια καὶ τὰ μαλλιά του ἀκόμη περὶ ἄσπρα, κατεβαίνουν τριγύρω εἰς τὸ κεφάλι καὶ σκεπάζουν τὸ μισό του τὸ πρόσωπον. Εἶναι πάντα μαυροφορεμένος. Ἀδύνατον νὰ εἰπῇ κανεὶς πόσων ἐτῶν εἶναι, ἀλλὰ βέβαια εἶναι γέρον.

— Ἐπὶ τέλους ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά του ;

— Τὸ ὄνομά του ; δὲν ἔχει, κύριε.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ.

— Ἡ γυναῖκά μου θέλει νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν γνωρίζει κανεὶς τὸ ὄνομά του, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, διορθῶν τὴν φράσιν τῆς συζύγου αὐτοῦ.

— Βέβαια πῶς θὰ ἔχη ἓνα ὄνομα, ὅπως ἔχη ὅλος ὁ κόσμος, ἐπανέλαβεν ἡ γυνή, ἀλλὰ δὲν τὸ ἤξευρε κανεὶς.

— Δὲν δέχεται λοιπὸν κανένα εἰς τὸ σπίτι του ;

— Κανένα, κύριε.

— Ἐπειδὴ δὲν ἐξέρχεται σχεδὸν ποτέ, θὰ εἰπῇ ὅτι ἔχει τούλαχιστον ἓνα ὑπῆρέτην.

— Naί, κύριε, μίαν γυναῖκα ἡλικιωμένην. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα κάμνει ὅλαις ταῖς δουλειαῖς. Ἔρχεται στὸ χωριὸ δύο φοραὶς καὶ

σπανίως τρεῖς τὴν ἐβδομάδα, διὰ νὰ ψωνίσῃ ὅτι εὐρῆ καλλίτερον, τὸ πλέον ἀκριθὸ, τὸ ὅποιον πληρώνει ἀμέσως ὅλο μὲ εἰκοσάφραγμα.

— Καὶ κάνεις δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἀνέκραξεν ὁ νέος.

— Πολλοὶ μάλιστα, κύριε.

— Αἶ, καὶ τί ἀπεκρίθη ;

— Τίποτε.

— Πῶς, τίποτε ;

— Εἶναι βωθὴ !

— Ἐξ ἀπκντος εἶναι παρὰδοξον τοῦτο, ἐσκέφθη ὁ νέος.

— Ὡς βλέπετε, κύριε, ἐπανέλαβεν ἡ κυρὰ Βερναρδίνου, ὑπάρχει βεβαίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν μυστήριον.

— Ὡ ! μυστήριον ! ἀνταπήνησεν ὁ Χριστόφορος Βερναρδίνος· ἐγὼ θαρρῶ πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸ πολὺ εἶναι ἰδιοτρόπος ἢ τρελλός. Δὲν βλέπει κανένα, δὲν ὁμιλεῖ μὲ κανένα, ἔτσι θέλει νὰ ζῇ, ὅπως ἐνοῆ· ἀγαπᾷ νὰ ἦναι μόνος, ἢμπορεῖ τάχα κάνεις νὰ τὸν κατηγορήσῃ διὰ τοῦτο ; Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ζῇ ὅπως θέλῃ. Δὲν ἐξεύρουσιν ἂν ἔχη μεγάλην ἢ μικρὰν περιουσίαν, πάντοτε ὅμως πληρώνει καλὰ καὶ δὲν ἔχει κανεὶς ν' ἀπαιτήσῃ τίποτε. Δὲν ζημιώνει κανένα. Τὸν εἶδεν ἡ γυναῖκά μου, τὸν εἶδα κ' ἐγὼ. Καθὼς σὰς εἶπεν ἐκείνη, ἀφῆκε νὰ μεγαλώσῃν πάραπολὺ τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένειά του· κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅπως ὅλου τοῦ κόσμου. Τέλος πάντων, δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀποφεύγει· αὐτὸ εἶναι ὅλον τὸ μυστήριον, τὰ ὅσα ἄλλα εἶναι παραμύθια.

— Τοῦ κάκου, μιλᾷς, Χριστοφῆ, ἀνταπήνησεν ἡ γυνή· καὶ τρέχει σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὸ ὅποιον δὲν τὸ γνωρίζει κανεὶς.

Ὁ ξενοδόχος ἠρέκησθη ν' ἀνατείνῃ τοὺς ὤμους.

— Τέτοιος εἶναι ὁ ἄνδρας μου, κύριε, δὲν ἀγαπᾷ διόλου νὰ ἐξετάζῃ διὰ τοὺς ἄλλους.

— Ὁ ἄνδρας σου ἔχει ἴσως δίκαιον, κυρία.

— Πρῶτ' ἀπὸ ὅλα, εἶπεν ὁ Χριστόφορος, ἀγαπᾷ νὰ σέβωμαι τὴν ἐλευθερίαν καθενός.

— Δὲν σοῦ εἶπε κανένας πῶς ἔχεις ἀδικον, ἀπεκρίθη ἡ γυνή.

— Εἶναι ἀπὸ πολὺν καιρὸν εἰδῶ πέρα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Κάτι περισσότερον ἀπὸ δύο χρόνια.

— Δηλαδή τότε ἠγόρασε τὸ κτῆμα καὶ ἐκατοίκησεν ἐκεῖ ;

— Naί, κύριε. Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, ἡ Κορδελιέρη ἦτο κτῆμα τῶν καλογέρων τοῦ μοναστηρίου Κλαιρβώ. Λέγουσιν πῶς οἱ καλόγηροι εἶχαν μέγα ἐργαστάσιον, ὅπου κατεσκευάζαν τιμπισίρι, ἀσβέστη καὶ τοῦβλα καὶ τὰ πωλοῦσαν οἱ ἴδιοι· ἔπειτα τὸ βουδὸ εἶναι παντοῦ σιαμμένο καὶ γεμάτο τρύπαις μεγάλαις καὶ λάκκουσιν. Ἀφ' οὗτο ὅμως ἐγένεεν ἡ μεγάλη μας ἐπανάστασις, ἡ Κορδελιέρη ἐκατοικήθη σπανίως, ἀλλὰ ἐκατὰ σειράν πολλοὺς κυριοὺς καὶ ὕστερα ὕστερα τὸν κύριον Βωθιέ ἀπὸ τὰς Τρήκας, ὁ ὁποῖος τὴν ἀφῆκεν εἰς τὴν διαθεσιν τῶν ζῶων. Τέλος πάντων, πρὸ δύο χρό-

νων καὶ κάτι περισσότερον. Ὡς σὰς εἶπα, ἐπᾶθαμεν ὅτι ὁ κύριος Βωθιέ ἐπώλησε τὴν Κορδελιέρην. Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ὁ νέος ἰδιοκτῆτης ἔβαλε κτίστας, μαραγκοὺς καὶ ζωγράφους διὰ νὰ τὴν διορθώσουν. Ὁ κηπος πρέπει νὰ ἦτο εἰς ἐλευθέρην κατάστασιν, διότι ἐκτὸς ἀπὸ δένδρα, κατὰ τὰ ἄλλα ἦτο γυμνός ὡς καὶ ἡ γῆ τριγύρω. Ἐπειτα εἰς τὴν γῆν αὐτὴν κανένα φυτὸν δὲν προκόπτει. Μὲ μεγάλα ἐξοδα ὁ νέος ἰδιοκτῆτης ἔφερε καλὸ χῶμα, τὸ ὅποιον ἐρριψεν εἰς τὸν κῆπον. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ἓνας κηπουρὸς ἔφερε δένδρα καὶ διάφορα φυτὰ, τὰ ὅποια ἐφύτευσεν εἰς τὸν κῆπον. Ὅταν ἐτελειώσαν ὅλα αὐτὰ, ὁ ἰδιοκτῆτης, τὸν ὅποιον μίαν φορά μονάχα εἶδαν οἱ ἐργάται, ἦλθεν εἰς τὴν Κορδελιέρην, τὴν ὅποιαν ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον οἱ χωρικοὶ ὠνόμασαν Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκδικοῦνται τὸν ἄνθρωπον, διότι τοὺς ἀπέφευγε καὶ δὲν ἱκανοποιούσε τὴν περιέργειά τους.

— Ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν, κύριε Βερναρδίνε.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε.

— Μονάχος τάχα ὁ ἄγνωστος αὐτός, πραγματικῶς παραξένος ἢ τρελλός, ὡς ἐλέγατε πρὸ ὀλίγου, κατοικεῖ τὴν Κορδελιέρην μὲ τὴν βωθὴ ;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε. Εἶναι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι βεβαίουν ὅτι ἐκτὸς τῆς βωθῆς ὑπάρχει μαζὴ του καὶ ἄλλη μία γυναῖκα. Εἶναι περιττόν νὰ σὰς εἰπῶ τὰς ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας κάμνω, τὰ κακόβουλα καὶ ἀνόητα, τὰ ὅποια διηγῶνται δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμποδίσῃ ταῖς κακαῖς γλώσσαις νὰ λέγουν· πρέπει νὰ τὰς ἀφήσῃ νὰ λέγουν. Ὅσοι ὑπῆγαν τριγύρω στὴν Κορδελιέρην, οἱ πλέον τολμηροὶ καὶ οἱ πλέον περιέργοι, λέγουν ὅτι ἀκούουν θορυβούς ἀπὸ μουσικὰ ὄργανα, ἴσως ἀπὸ κλειδοκύμβαλο καὶ γυναικεῖα τραγούδια μὲ ὠραίαν φωνήν.

— Ἄ ! ἀληθῶς ; ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος.

— Naί, κύριε, ἀλλὰ δὲν σὰς λέγω ὅτι εἶναι ἔτσι τὸ πρᾶγμα. Διηγῶνται τόσα πράγματα, ἀκούτε !...

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε Βερναρδίνε, πρέπει κανεὶς νὰ πιστεῖ μόνον ὅτι ἀκούουν τ' αὐτιά του, ὅτι βλέπουν τὰ ἄματιά του.

— Μόνον αὐτό, κύριε.

Ὁ νέος οὐδὲν ἔχων πλέον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ξενοδόχον διετέλεσε σιωπηλός καὶ ἤρξατο νὰ σιέπτηται. Ἡ ζωρὰ αὐτοῦ φαντασία ἔτρεχε ταχύτατα ἐπὶ πτερυγῶν φερομένη εἰς χώρον ὀνείρων φαντασιωδῶν. Βεβαίως ὅσα ἤκουσε δὲν ἦσαν κατὰλληλα νὰ πείσωσιν αὐτὸν ἵνα παραιτήσῃ τὸ σχέδιόν του· ἡ ἀφήγησις τοῦ ξενοδόχου, ἀντὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του, τούναντίον, διήγειρεν αὐτὴν εἰς ὕψιστον βαθμόν.

— Θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ ἴδω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, θὰ γνωρίσω τὴν ἄδουσαν, εἴτε γραῖα εἶναι, εἴτε νέα, εἴτε δυσειδής, εἴτε ἀσχημὸς καὶ ἢ ἀπροκαλέσω τὴν ἄφρων γυναῖκα νὰ ὁμιλήσῃ !

Καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν ξενοδόχον ἐπανάλαβε :

— Μολονότι δὲν γνωρίζω διόλου τὰ μέρη αὐτὰ, κύριε Βερναρδίνε, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ

τὰ ἐπισκεφθῶ, διὰ τοῦτο σκοπεύω νὰ μείνω ὀλίγας ἡμέρας εἰς Σαμπινέλ. Εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε καλὸν δωμάτιον ;

— Βεβαίωτατα, κύριε, νὰ σὰς δώσω ἐν δωμάτιον εἰς τὸ κάτω πάτωμα, τὸ ὁποῖον ἔχει δύο παράθυρα πρὸς τὸν κήπον.

— Εἶναι πολὺ φωτεινὸ καὶ ἐπιπλωμένο καθὼς πρέπει, προσέθηκεν ἡ γυνὴ.

— Λοιπὸν, κυρία Βερναρδίνου, ἐνοικιάζω αὐτὸ τὸ δωμάτιον διὰ δεκαπέντε ἡμέρας.

— Ὁ κύριος μὰς κάμνει πολλὴν τιμὴν καὶ θὰ φροντίσω νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε.

Ὁ νέος ἠγέρθη.

— Ἄν ἀγαπάτε, κυρία Βερναρδίνου, μοῦ δείχνετε τὸ δωμάτιόν μου, εἶπεν.

— Εὐθὺς, κύριε, εὐθὺς, ἀπεκρίθη ἡ σύζυγος τοῦ ξενοδόχου.

Μετὰ μικρὸν ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἔγραφεν ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ ξενοδοχείου πρὸς τὸν Γάστωνα Δελιμάνς, πληροφορῶν αὐτὸν ὅτι ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν Σαμπινέλ.

ΚΔ'

Ἐν τῷ κήπῳ.

Ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν κατεκλίθη ἑνωρίς, ἐπειδὴ ὅμως ἦτο λίαν τετραρχημένος καὶ παντὸς εἶδους ἀλλόκοτοι ἰδέαι προσέβαλλον τὸ λογικὸν αὐτοῦ, κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ, μόλις δὲ εἰς προκεχωρημένην ὥραν τῆς νυκτὸς κατῴρθασε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἄλλ' ἂν τὸ πνεῦμα ἀρέσκειται νὰ καταπονῆται, τὸ σῶμα δὲν ἐννοεῖ ν' ἀπολέσῃ τὸ πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην ἀνάπαυσιν δικαίωμα αὐτοῦ· ὅτε δὲ ὁ νέος ἠγέρθη, ἀπὸ πολλοῦ ἦδη αἰ ἡλιακὰ ἀκτῖνες εἰσέδυν διὰ τῶν κιγκλιδωμάτων τῶν παραθύρων εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου· τὸ ὡρολόγιόν του, ὅπερ εἶχε τεθειμένον ἐπὶ τῆς νυκτερινῆς τραπέζης, εἰδείκνυε τὴν ὁγδόην καὶ πέντε λεπτά.

— Μπᾶ ! ἡ ὥρα ἐπέρασεν, ἀνέκραξεν.

Καὶ πηδῆσας τῆς κλίνης, ἤνοιξε τὰ παράθυρα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀήρ ὁρροσερός καὶ μυροβόλος.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐνεδύθη ἐν σπουδῇ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἶθουσαν τοῦ ξενοδοχείου, ἐνθα εὔρε τὴν κυρίαν Βερναρδίνου, ἥτις ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ προσηνοῦς μειδιάματος.

— Ἐκοιμηθήκατε καλά, κύριε ; τὸν ἠρώτησε.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη, ἀφοῦ τώρα μόλις ἐσηκώθηκα.

— Χθὲς τὸ βράδυ δὲν ἐφάγατε καλὰ. Θέλετε νὰ πάρετε τώρα τίποτε ;

— Τί ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε ;

— Καφὲ μὲ γάλα, σοκολάταν ἢ ζωμόν, τὸν ὁποῖον εἰμπορῶ νὰ σὰς φέρω τώρα ἀμέσως.

— Λοιπὸν φέρετέ μου ζωμόν.

Ἡ κυρία Βερναρδίνου παρέθηκεν αὐτῷ ἀμέσως τὸν ζωμόν, ἀφοῦ δὲ ὁ νέος προεγευμάτισεν, ἤτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Θὰ κάμετε κἀνένα περίπατον ; τῷ εἶπεν ἡ ξενοδόχος.

— Ναί, θὰ πηγαίνω διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Σαμπινέλ.

— Δὲν πέρνετε τὸ τουρέι σας ;

— Νομίζω ὅτι ἄδικα θὰ κουρασθῶ νὰ ζητῶ πέρδικας ἢ κἀνένα λαγόν, ἀπεκρίθη ὑπομειδιῶν.

— Θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου ;

— Ὅχι· βέβαια δὲν εἶμαι φοβιτσάρης, ἀλλ' ἀνατριχιάζω ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπατε χθὲς, καὶ δὲν ἔχω διόλου ὄρεξιν νὰ γνωρίσω τὸν μαυροφορεμένον καὶ ἀσπρογένῃ ἀνθρώπον.

Ὁ Ἀδριανὸς ἠθέλησε ν' ἀποκρύψῃ τὸ σχεδίόν του καὶ νὰ μὴ δώσῃ ἀφορμὴν νὰ ἐννοηθῇ ἡ αἰτία, δι' ἣν ἔμεινε ἐν Σαμπινέλ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ καταλαμβαίνω, κύριε, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς τώρα δὲν εἶναι στὴν Κορδελιέρην ὁ ἄγνωστος.

— Ἄ !

— Ἀνεχώρησε χθὲς πρωτὶ-πρωτὶ.

— Πῶς τὸ ἤξεύρετε ;

— Τὸν εἶδαν ἐργάται, οἱ ὁποῖοι ἔσκαπταν κοντὰ εἰς τὸν ὄρομον, μέσα εἰς τὴν ἀμαζαν, ἢ ὅποια ἐπῆγε νὰ τὸν πάρῃ.

— Καὶ ἦτο μονάχος ;

— Ναί, κύριε, μονάχος.

— Λοιπὸν, κυρία Βερναρδίνου, εἶπε γελῶν ὁ νέος, τοῦ εὐχομαι κατευόδιον.

Καὶ ἐξῆλθε τραπεῖς ἀντίθετον τῆς Κορδελιέρης διεύθυνσιν. Ὅταν ὅμως ἀρκούντως ἐπροχώρησε καὶ εὐρέθη ἐπὶ ἀνοικτῆς πεδιάδος, διηυθύνθη πρὸς τὴν μυστηριώδη οἰκίαν.

— Ἐσκέψθη ἀνόητον πράξιν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ δικαίῳ τὸ λόγω ἠδύνατο εἰ φίλοι μου νὰ μὲ χαρακτηρίσουν ὡς μωρόν, ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον κύριος ἑαυτοῦ· μὲ κυριεῖ ἐλκτικὴ καὶ ἀνεξήγητος δύναμις. Πράγματι, τί θέλω ; Τὸ γνωρίζω ἄρα γε ; ἐταραχθῆν μέχρι βάθους ψυχῆς ὑπὸ τῆς νεαρῆς καὶ ἀνθηρᾶς γυναικείας ἐκείνης φωνῆς, τὴν ὁποίαν ἤκουσα. Θέλω νὰ ἴδω τὴν αἰδὸν. Ὑπάρχει μυστήριον. Θέλω νὰ τὴν γνωρίσω, ναί, ἀλλ' ἔχω ἄρα γε τὸ δικαίωμα ;

Καὶ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀποτόμου κινήσεως.

— Συλλογίζομαι, ἐπανελάβην, ἀλλὰ τὸ λογικὸν μου εἶναι ξένον πρὸς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἀφοῦ ἐγὼ αὐτὸς ἀναγνωρίζω ὅτι ἐπεχειρήσα τι μωρόν. Εἶναι παράδοξον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι, προαισθήματα δὲ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν μου. Ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐσταμάτα καὶ δὲν θὰ ἐπροχώρει περὶ αὐτῶν, διότι νομίζω ὅτι ἀναζητῶ κίνδυνον. Λοιπὸν τί πρὸς ἐμέ ; Θὰ προχωρήσω μέχρι τέλους μεθ' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ !

Ὅτε ἀφίκετο εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς κατοικίας ἀπόστασιν, ἡ καρδία αὐτοῦ ἤρχισε νὰ παλλῇ βικίως ὡς ἂν εἰ ἐμελλε κακόν τι νὰ διαπραχῇ· ἄλλως δὲ ἠσθάνετο ὅτι ἡ συνείδησις αὐτοῦ δὲν ἦτο πάντῃ ἡσυχῆς. Μολοντί δὲ εἶχε κайρὸν νὰ σκεφθῇ, ἐν τούτοις, μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἐσκέφθη, δὲν κατῴρθασε ν' ἀποστῇ τῆς ἰδέας του.

Ἐπλησίασε μετὰ περισκέψεως τὸν τοῖχον τοῦ κήπου ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη, σχεδὸν δὲ ἀμέσως ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει θροῦν ἄμμου ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Συνέχων τὴν ἀναπνοὴν του ἐξηκολούθησε ἀκροώμενος. Ὁ αὐτὸς θόρυθος, ἀλλ' εὐκρινέστερος, ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκοὴν αὐτοῦ. Τῇ φορᾷ ὅμως ταύτῃ, δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ· ἐπεριπάτει τις ἐν τῇ

δενδροστοιχίᾳ τοῦ κήπου. Καὶ ἀποφασίσας νὰ ἀποπειραθῇ ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ κτήμα, ἤτοιμάζετο νὰ κρούσῃ τὴν θύραν, ὅτε ἤκουσεν ἄσμα· ἦτο ἡ αὐτὴ φωνή, ἣν πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχεν ἀκούσει, ἡ αὐτὴ δὲ στροφή τοῦ αὐτοῦ ἄσματος μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκφράσεως καὶ τῆς αὐτῆς χάριτος ἠκούετο ;

Μιὰ ἡμέρα, ἡ ἡμέρα σὺ τριαντάφυλλο τὴν εὐμορφίᾳ σου, εἶπε, θαυμάζω κ' ἀγαπῶ...

— Ὡ ! νὰ τὴν ἴδω, νὰ τὴν ἴδω ! ἐψιθύρισε ὁ νέος.

Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ ἀνθηρὰ ροδοδάφνη ἐκαλυπτε τὴν κορυφήν τοῦ τοίχου, μεγάλη δὲ φυλλὰς αὐτῆς ἐκρέματο ἐκτός, ὡς κόμη κόρης.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν.

Καὶ ἀμέσως ἐξετέλεσε τὴν σκέψιν αὐτοῦ· ἐδράξατο τῶν κλάδων τῆς ροδοδάφνης, συνέστριψεν αὐτοὺς δίκην σχοινίου καὶ διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν γονάτων βοηθούμενος κατῴρθασε λίαν εὐχερῶς ν' ἀναρριχθῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου. Οἱ πυκνοὶ κλάδοι τοῦ δενδρυλλίου ἀπέκρυπτον τὸν νέον ὅστις τοποθετηθείς, ὅσον ἠδύνατο κάλλιον, καὶ διαστείλας ἄλλους κλάδους, ἐσχημάτισεν ἀνοιγμα, ἐξ οὗ ἠδύνατο νὰ παρατηρῇ.

Τὸ ἄσμα ἔπαυσε καὶ ἡ αἰδὸς δὲν ἐφαίνετο.

— Ἐὰν δὲν εἰσῆλθην εἰς τὴν οἰκίαν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀδριανός, τότε ἐν ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων δένδρων τὴν ἀποκρύπτει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἀνηρεύνα τὸν κήπον κατὰ πάσαν διεύθυνσιν.

Ὁ κήπος ἦτο ἄριστος καλλιεργημένος καὶ ἐν καλλίστῃ καταστάσει. Ἐπὶ τῶν ψαμμοῶν διαδρόμων αὐτοῦ ἀνεφύετο χόρτον. Ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς μεγαλοπρεπῆς συλλογὴ ἀνθοφόρων καὶ ἀειθαλῶν δενδρυλλίων, πανταχοῦ ὑπῆρχον κανίστρα καὶ ἀναδενδράδες ἐκ ροδιωνῶν, γεράνια καὶ ἕτερα σπάνια ἀνθη καὶ ἐκκάτερωθεν μεγάλαι ἄλλων ἀνθῶν πρασιαί.

Ἐὰν ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν δὲν ἦτο βεβουλισμένος εἰς τὴν μόνην αὐτοῦ ἰδέαν, βεβαίως θὰ κατεγοητεύετο, βλέπων τὸ τετράγωνον ἐκεῖνο τῆς γῆς, ὡς ἄλλον παράδεισον ἐν μέσῳ τῆς ἀγρόνου χέρσου.

Δὲν ἐγένετο φειδῶ ὅπως τὸ μονῆρες ἐκεῖνο μέρος καταστῇ τερπνὴ διαμονή, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἰδιοκτήτης δὲν εἶχε κηπουρόν, αὐτὸς οὗτος ἐκαλλιέργει τὸν κήπον αὐτοῦ μετὰ φροντίδος καὶ βεβαίως μετ' εὐχρηστῆσεως. Θὰ εἶχε μεγάλῃ κλίσειν ὁ κύριος τῆς οἰκίας πρὸς τὴν κηπουρικὴν.

Δὲν ἐσκέπετο ὅμως τοῦτο ὁ μαρκήσιος, ὃν δὲν ἐνδιέφερον ἐπὶ τοῦ παρόντος αἰ λεπτομέρειαί αὐταί. Πάντα ἐκεῖνα τὰ ἀνθη, τὰ ἐπιχαρίτως νεύοντα εἰς τὴν πρώτην πνερὴν τῆς αὔρας καὶ θερμαινόμενα ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, ἀπετέλουν ἀπλῶς μεγαλοπρεπῆ στεφανὴν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπέθυμιε νὰ ἴδῃ τὴν αἰδὸν. Ἐπὶ δέκα λεπτὰ ἔμεινε ἐν τῇ κούπτῃ του, ὅτε αἴφνης τὸ ἀναμεινόμενον ποθητὸν ὄν παρουσιάσθη εἰς τὰ βλέμματα αὐτοῦ προκῦψαν ἐκ τῶν ὀπισθεν μεγάλου δένδρου.

Ἡδεὶς ἐμψάνισις ! Ἦτο κόρη, θυγαστὴρ, ἰδεώδους καὶ λαμπροῦ ὡς τὸ φῶς κάλλους.

Τίνα ηλικίαν ἦδύνατο νὰ ἔχη; Ἐκ τοῦ ραδινοῦ αὐτῆς ἀναστήματος καὶ ἐκ τῶν ἐπιχαρίτων αὐτῆς σχημάτων, τὰ ὅποια ὑπενεφαίνοντο ὑπὸ τὴν ἐκ καζιμιρίου χρώματος μαλάχης ἐσθῆτα αὐτῆς, συνεσφιγμένην ἄνω τῶν ἰσχιῶν, ἐφαίνετο δεκαεξαέτις ἢ δεκαεπταέτις, ἀλλ' ὅταν ἔβλεπέ τις αὐτὴν τρέχουσαν κατὰ μῆκος τῶν πρασιῶν, ἐλαφρόποδα, σκιρτῶσαν, μετὰ κινήσεων πτηνοῦ, κύπτουσαν ἐπὶ ροδωνιάς καὶ ὄσφρανομένην τὰ ρόδα καὶ ἀποφυλλίζουσαν κάλυκα διὰ τῶν ἐπ' ἴσης νεαρῶν καὶ ροδοχρῶν χειλέων αὐτῆς· ὅταν τὴν ἔβλεπεν ἀμφισβητοῦσαν ἄνθος τι εἰς χρυσαλλίδα καὶ παίζουσαν μετ' ἄλλης ποικιλοπτέρου περιπτωμένης ἄνω τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ ὅταν ἤκουε τοὺς παιδικούς αὐτῆς καγχασμούς, μόλις τῇ ἀπέδιδεν ἡλικίαν δέκα ἢ δώδεκα ἐτῶν.

Καὶ ἐνῶ ἔπαιζε μετὰ τῶν ἄνθη καὶ τὰς χρυσαλλίδας, ἄς ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἐξημερώσει, ἐπλησίασε τὸν τοίχον καὶ τὸ μέρος, ἐνθα ἐκρύπτετο ὁ μαρκήσιος.

Τότε ὁ νέος, ὅστις μέχρι τοῦδε ἀτελῶς εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἠδυνήθη νὰ ἐπισκοπήσῃ προσεκτικῶς τὰ θελκτικὰ αὐτῆς χαρακτηριστικὰ καὶ νὰ θαυμάσῃ λεπτομερέστατα τὴν ἀπαστράπτουσαν αὐτῆς καλλονήν. Ἐθαμβώθη καὶ ἠσθάνθη οἰνεὶ φλογίζομένην τὴν καρδίαν αὐτοῦ· πῶς νὰ ἐνόησῃ τὰ ἄγνωστα καὶ παράδοξα αἰσθήματα, ἅτινα ὑφίστατο; Μολονοτί δὲ ἦτο ἔνθους καὶ καταγοητευμένος, ἠσθάνετο ὅμως οἰνεὶ λυγμὸν ἐν τῷ λαίμῳ καὶ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθει θεωρῶν μετ' ἐκστάσεως τὴν νεανίδα καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐπ' ἀπασαν τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἀποθαυμάζων αὐτήν.

Ἡ νεανίς εἶχε κανονικωτάτην καὶ ὠραιοτάτην προτομήν, ἀνταξίαν τῆς γραφίδος τοῦ Ραφαήλου τὸ ὠραῖον στόμα περιέκλειε δύο μεγαλοπρεπεῖς ὀδοντοστοιχίας, αἱ δὲ ὀδόντες ἦσαν διαφανεῖς ὡς οἱ ὠραιότεροι τῆς Ἀνατολῆς διαγαργῆται. Ἡ ρίς ἦτο κομψή, τὸ μέτωπον εὐρύ, μικρὰ τὰ ὦτα, δασεῖα καὶ ξανθοχρῶς ἡ κόμη, ἧς οἱ οὐλοὶ βόστρυχοι κατέβαινον ἐπὶ τῶν στρογγυλοτάτων αὐτῆς ὤμων. Ἡ ἀβρὰ καὶ εὐτραφῆς χεὶρ αὐτῆς ὁμοίαιζε μετὰ χεῖρα μικρᾶς κόρης καὶ ὁ πούς μικύλος. Ὁ τράχηλος ἦτο ἐξαιρέτως καὶ θαυμαστός ὁ λαίμος, οἱ δὲ γαλανοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐκρύπτοντο ὑπὸ μακρὰς βλεφαρίδας. Ἄνω τῶν ὀφθαλμῶν ἐπεξετείνοντο θαυμάσιοι ὄφρυς.

Τὸ λεπτόν αὐτῆς ἀνάστημα ἦτο εὐκαμπτον καὶ κομψόν, πᾶσα δὲ αὐτῆς κίνησις εἶχε χάριν καὶ συνάμα τι τὸ ἀπρόοπτον· ἐξέπληττεν ὅμως καὶ παράδοξον ἐνεποίει αἰσθήσειν ἢ λεπτομέρειαν αὐτή, ὅτι δηλαδὴ τὸ βλέμμα αὐτῆς οὐδαμῶς ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν ἐλαφρότητα τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὴν νευρικὴν ζωηρότητα τῶν κινήσεών της.

Τὸ βλέμμα ἦτο γλυκὺ καὶ προσήνες καὶ μεγάλην ἐνέφαιεν εὐαισθησίαν· ἦτο ὅμως ἀμυδρόν καὶ δὲν ἀπήστραπτε παρὰ προσδοκίαν· ρεμβώδες ὃν μᾶλλον, τακερόν καὶ μελαγχολικόν, πᾶν ὅτι ἐξέφραζεν ἦτο ἀκατάληπτον καὶ ἐνόμιζε τις ὅτι κεριβῶς ἢ ἀντανάκλασις τῆς ἰδέας ἔλειπεν ἐξ αὐτοῦ. Ἄλλως, τὸ σύνολον τῆς φυσιογνωμίας, ἔβαινε

ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ βλέμμα. Ἡ μορφή ἦτο ἡρεμος, μελαγχολική, δὲν εἶχε ζωηρότητα· βεβαίως ἀλγηδόνες οὐδέποτε ἐπίκραναν τὴν καρδίαν τῆς ἀξιολατρεύτου κόρης καὶ οὐδεμία πνιχὴ ἠμαύρωσε τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἀνεπτυγμένας ἔχουσα τὰς φυσικὰς αὐτῆς δυνάμεις καὶ σχεδὸν γυνὴ φαινομένη, εἶχεν εἰσέτι τὴν ἀπλότητα, τὸ ἀφελές καὶ τὴν ἀπειρίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ὡς εἴπομεν, ἡ νεανίς ἐπλησίασε πρὸς τὸ μέρος, ἐνθα εὐρίσκετο ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν.

— Ὡ! ὑπέλαθεν αἴφνης, τὰ βλέμματα κατὰ νεύουσα.

Καὶ κύψασα μετὰ ζωηρότητος, ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ἄμμου κἀνθρον μετὰ σμαραγδοχρόου θωρακίου.

— Καυμένο, εἶπε, παρ' ὀλίγον νὰ σὲ πατήσω.

Καὶ μετὰ προσοχῆς ἔθηκε τὸ ἔντομον ἐπὶ ρόδου.

Τότε ὁ μαρκήσιος ἐκινήθη καὶ κλάδος ροδοδάφνης ἐθλάσθη ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ σώματός του. Εἰς τὸν προξενηθέντα κρότον ἡ νεανίς ἀνεσκίρτησε, θέλουσα δὲ νὰ μάθῃ πόθεν προήρχετο ὁ ἀσυνήθης θόρυβος, ὃν ἠκούσεν, ἀνέτεινε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ σχεδὸν ἀμέσως τὸ βλέμμα αὐτῆς ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ νέου, ὃν κατέλαβεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ προσοχῆς. Αὐθρομήτως ἐποίησε κίνημα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Θὰ φύγῃ, θὰ τὴν χάσω, ἐσκέφθη ὁ νέος.

Ἡπατάτο ὅμως, διότι ἡ ὠραία κόρη ἀντὶ φόβου ἠσθάνετο μόνον ζωηρὰν ἐκπληξίν· ἀκίνητος δὲ σταθεῖσα καὶ τὰ βλέμματα προσηλώσασα ἐπὶ τοῦ μαρκησίου παρετήρησεν αὐτὸν περιέργως.

Ὁ νέος ἐγένετο καταπόφυρος ἐκ τοῦ περιέργου καὶ ἐκπλήκτου βλέμματός της κόρης καὶ ἠσθάνθη ἐκυτὸν γελοῖον ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ τοίχου, ἐπ' οὗ εὐρίσκετο.

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς, συγχωρήσατέ με, ἐψέλλισεν.

Ἡ κόρη προῦχώρησε κατὰ τρία βήματα καὶ ἐκτείνας τὸν βραχίονα ὡς εἰ ὠρεγεν αὐτῷ τὴν χεῖρα:

— Ἐλάτε, ἐλάτε, τῷ εἶπεν.

Ἡ καρδία τοῦ Ἀδριανοῦ ἤρξατο νὰ πάλλῃ σφοδρῶς.

Ἡ αἰφνίδιος αὕτη καὶ ὄλως ἀπροσδόκητος πρόσκλησις τῷ ἐπροξένει περισσοτέραν ἐκπληξίν ἢ εὐχαρίστησιν, ἔλλα μὴ ὦν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ὀπισθοχωροῦσιν ἀπέναντι αἰφνιδίου περιστατικοῦ, ὅπερ ἀπέβαιεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρον καὶ παράδοξον, ἡγέρθη καὶ θέσας τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν κλάδων ἠτοιμάσθη νὰ πηδήσῃ ἐντὸς τοῦ κήπου.

Ἡ νεανίς ἀνεμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματός τὸ ὕψος.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπε ζωηρῶς.

Καὶ προσέθηκεν:

— Ἀπὸ τὴν θύραν, ἀπὸ τὴν θύραν.

Ἐνῶ ὁ μαρκήσιος καταίβαιεν τοῦ τοίχου, ἡ νεανίς ἔδραμε πρὸς τὴν οἰκίαν. Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινῶν ὁ Ἀδριανὸς εὐρίσκετο ἐγγὺς τῆς θύρας, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἤκουσε τὰ βήματα τῆς νεανίδος καὶ

μετὰ μικρὸν τὸν θόρυβον κλειδῶς ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ.

Ἡ θύρα ἠνεώγη.

— Ὡ! δεσποινίς, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ νέος μετὰ προφανοῦς ἀμηχανίας, ἀγνοῶν τί νὰ τῇ εἶπῃ.

— Ἐλα δά, ἔλα, ἐμβήτε μέσα, ὑπέλαβεν.

Ὁ νέος εἰσῆλθεν, ἡ δὲ νεανίς ἐκλείσσε τὴν θύραν, ἀφείσα τὴν κλειδα τοῦ κλειθροῦ καὶ ὠθήσασα εἰς αὐτὴν μόνον τὸν μοχλόν. Εἶτα ὁ ἔστράφη πρὸς τὸν μαρκήσιον καὶ πρὸς στιγμὴν ἐξήτασεν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Μειδίαμα ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς ἐφάνη, ἐκφράζον τὴν εὐαρέσκειάν της.

— Εἶσθε καλά, τῷ εἶπε κινήσασα ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

Οἱ τοσοῦτον παράδοξοι οὗτοι λόγοι προφερόμενοι ὑπὸ τῆς νεανίδος ταύτης ἐθάμβωσαν τὸν μαρκήσιον.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ὑμῶν, περὶ ὑμῶν μόνον, δεσποινίς, ἀπεκρίθη, εἶσθε ὠραία, θελκτικὴ, ἀξιολάτρευτος.

Ἡ κόρη ὑπεμεϊδίασεν ἠδῶς.

— Ὁραία, θελκτικὴ, ἀξιολάτρευτος, ὑπέλαβεν.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐπανέλαβεν:

— Τὰ ρόδα εἶναι ὠραῖα, θελκτικὰ, ἀξιολάτρευτα, καὶ τᾶλλα δ' ἐπ' ἴσης ἄνθη. Καὶ αἱ χρυσαλλίδες πόσον εἶναι ὠραῖαι! Οἱ κἀνθοὶ εἶναι ὠραῖοι, οἱ μικροὶ, οἱ μικροῦτσικοὶ μετὰ τὸν πολυχρῶμον θώρακά των.

Ἄγαπάτε τὰ ρόδα, κύριε;

— Πολύ.

— Καὶ τὰς χρυσαλλίδας;

— Ἐπ' ἴσης.

— Καὶ τοὺς κἀνθάρους;

— Ἄγαπῶ ὅ,τι σεῖς ἀγαπάτε.

— Κ' ἐμένα ἀγαπάτε;

Ὁ μαρκήσιος ἠσθάνθη ἀνεμῆνευτον ἐκπληξίν.

— Ναί, ναί, σὲς ἀγαπῶ, κ' ἐσὲς.

Τοσοῦτον ἡ γλῶσσα τῆς παραδόξου ταύτης νεανίδος, ἧτις ἐφαίνετο πλουσία καὶ κελῶς ἀνατεθραμμένη, ἦτο ἀφελής, ὥστε τῇ φορᾷ ταύτῃ ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τὰ ὦτα αὐτοῦ.

Ἡ νεανίς δὲν ἔδωκεν αὐτῷ καιρὸν νὰ σκεφθῇ περισσότερον, ἀλλὰ λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἔσυρεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ἐκεῖ δ' ἀφοῦ τῷ εἶπε νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἐδωλίῳ ὑπὸ τὴν σκιαδὰ αἰγοκλήματος, ἐκάθησε καὶ αὕτη πλησίον αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

¶

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥΟ

Βοσπόρου Μπεμπέκι, Ἰουλίου 4.

Πρόγραμμα κυριακῆς:

«Θὰ ξυπνήσω στὰς πέντε καὶ θὰ λουσθῶ εἰς τὸν Βόσπορον· μία ὥρα θὰ περιπατήσω, κατόπι θὰ ἐπιστρέψω στὸ σπῆτι· θὰ προγευματίσω καὶ θὰ γράψω μέχρι μεσημβρίας. Ἡ κερὰ Ζαμπέτα θὰ καλομαγειρεύσῃ τὸ χθεσινὸ κυνῆγι καὶ θὰ γευματίσω μετ' ὄρεξιν. κατόπι θὰ ἐξαπλωθῶ ἐπάνω στὸ διθάνι καὶ

θὰ διαβάσω τὰ ἐκτάκτως ναρκωτικά ποιήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἀφιέρωσεν ὁ φίλος μου Κ. Θὰ κοιμηθῶ μέχρι τῶν πέντε. Στῆς πέντε καὶ τέταρτον, ἔχω συνέντευξι μὲ τὸν Γεώργη, νὰ πᾶμε νὰ ψαρέψουμε.

Πιστεύω νὰ πιάσουμε πολλὰ καὶ καλὰ ψάρια, ἡ κερά Ζαμπέτα θὰ ἀναπτύξῃ ὅλην τὴν μαγειρικὴν ἰκανότητά της ἐπὶ τῶν ψαριῶν καὶ κατόπι θὰ διαβάσω τὴν σημερινὴ ἔφημερίδα, διότι αὐριοὶ οἱ δημοσιογράφοι σὰν Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι δὲν γράφουν.

"Ἄν θελήσῃ νὰ παίξῃ καὶ ἡ δεσποινὶς Ἄρτεμις, ἡ γείτων μου, πιάνο, ἡ κυριακὴ μου θὰ ᾄνε ἐξαιρετῆ. Ἐχω ἀδυναμία σὲ δύο πράγματα: στὰ καλὰ κυνηγετικά σκυλλιά καὶ στὴ μουσικὴ.

Νὰ ζωῆ, νὰ μάλαμμα! "Ὀχι... σοῦ λέγει ὁ νονός... Νίκο, σοῦ ἤρα ἓνα κορίτσι σὰν τὸ κρῦο τὸ νερό· ἀπὸ οἰκογένεια, πλούσιο, μὲ γραμματάκια... ἔλα, κάμε τὸ σταυρό σου καὶ πάρτο. Ζωὴ εἶν' αὐτὴ τοῦ περνεῖς... ὀλομόναχος... ἓνα ξερό κεφάλι... —Κύριε νονέ, κρύψε τῆς συμβουλαις σου γιὰ τὰ ἐγγόνια σου. Ἐγὼ μπελά στοὺς κεφάλι μου δὲν βάζω.

Εἶμαι τριάντα πέντε χρόνων καὶ (κούφα στοῦ διαβόλου τ'αὐτὴ) ἀκόμα δὲν ἐστὲναξα γιὰ γυναῖκα. Τρῶνε, περπατοῦνε, ντύνονται, βάζονται, κἀνε τὰ μαλλιά τους, γαγγραινιαζοῦνε τὴ μέση τους, τραγουδοῦνε, βήχουνε, φοροῦνε γυαλιά, σφίγγουνε τὰ ποδάρια τους, γιὰ νὰ τῆς ἰδοῦνε οἱ ἄνδρες καὶ νὰ τῆς ἀρέσουνε.

Κύριε Νονέ, ἔστω πρὸς γνώσιν σας, ἀκόμα δὲν τρελλάθηκα.

Vieux garçon; καλὰ: vieux garçon célibataire γεροντοπαλιήκαρο... τίτλος πολὺ προτιμότερος ἀπὸ τὸν τίτλον vieux mari.

Νὰ χάσῃ κανεὶς τὴν ἡσυχία του, γιὰ νὰ φέρῃ ἓνα διάβολο μέσα στοὺς σπῆτι του merci. Καὶ σοῦ εἶναι, μάτια μου κἀτι διαβολάνθρωποι αὐταῖς ἢ γυναῖκες!!! δὲν ἤμποροῦν νὰ ὑποφέρουνε σκυλλιά τοῦ κυνηγιοῦ, Ἡ δεσποινὶς Ἄρτεμις, καλὴ κόρη καὶ παίζει καὶ μουσικὴ, ἀλλὰ περισσότερο φοβᾶται τὸν Δίκ τὸ σκυλλί μου, παρὰ τὸν Διάβολο.

Ἐπειτα μαλόνουνε μὲ τῆς δούλαις ἢ γυναῖκες. Ἡ Κουάνα Ζαμπέτα δέκα χρόνια μὲ ὑπηρετεῖ καὶ ποτὲ δὲν τὴν ἐπίκρανα, ἂν εἶχα γυναῖκα 10.000 θὰ ἄλλαζα ὡς τώρα καὶ ὁ Θεὸς ξέρει ἂν θὰ μαγεύει σὰν τὴν ἀνεκτίμητη αὐτὴ γυναῖκα.

Κύριε νονέ... ἀκόμα δὲν τρελλάθηκα.

Εἶμαι κύριος τοῦ κεφαλιοῦ μου, ξέρω τί κάμνω. Γράφω τὸ Σάββατο ἓνα πρόγραμμα, τὸ ἐφαρμόζω τὴν κυριακὴν.

"Ὀχι, γυναῖκες καὶ κουροφέξαλα».

*
**

Ἰουλίου 8.

«L'homme propose et Dieu dispose.

Βλέπετε τί φοβερά ἐπιγραφὴ τοῦ ἐβουλασ' αὐτὴν τὴν σελίδα τοῦ ἡμερολογίου μου! Ἄπὸ τὸ αὐριανὸ πρόγραμμά μου θὰ ἐννοήσετε τὴν αἰτία.

«Αὐριο μὲ τὸ πρωινὸ βαπόρι θὰ καταβῶ στοὺς Πέρα. Θὰ πάγω στοῦ κουρέως μου... (ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος καὶ ἔχει νὰ κάμῃ ὅλο μὲ διπλωματικά κεφάλια, τὰ ὁποῖα,

λέγει, εἶναι πολὺ εὐκόλα γιὰτὶ εἶναι φαλακρά).

Δὲν εἶμαι ἄσχημος, θὰ προσπαθῆσω ὁμῶς νὰ γείνω ὠραίος. Θὰ φορέσω βεδιγκότα καὶ γραβάτα ἀπὸ ἄσπρη μπατίστα. Θὰ πάγω στοῦ νονοῦ τὸ σπῆτι, νὰ τὸν παρακαλέσω καὶ θὰ ἔλθουμε στοὺς Μπεμπέκι μὲ ἀμάξι, γιὰ νὰ μὴν ἀργήσουμε μὲ τὸ βαπόρι.

"Ἐνας γέρος παπᾶς, συγγενὴς τῆς Ἄρτεμιδος μου, θὰ ᾄνε στοὺς σπῆτι. Θὰ μᾶς συνοδεύσῃ καὶ ἓν στενωὸ οἰκογενειακῶς κύκλω, ὅπως αὐριο θὰ γράψουν ἡ ἔφημερίδες... Ὁ ἄρραβωνισθῶ!!!

"Ὅσοι θὰ διαβάσουν τὴν ἔφημερίδα θὰ πῶνε...

«Ὁ Νίκος Νικολάου Νικολαΐδης!!! λάθος! Ἐκεῖνος... ψεῦμα».

— Μάλιστα, κύριε, ἐγώ...

Τώρα ἐπειδὴ δὲν ἔχω ὕπνο καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἄρτεμις μου δὲν παίζει ἀπόψε πιάνο, ἐγὼ, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, καὶ γιὰ νὰ μὴ θαρροῦσε πῶς μ' ἔκαμε ἡ Ἄρτεμις μου μάγια, θὰ σὰς διηγηθῶ πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα...

Τὴν περασμένη κυριακὴ, ἐξῆπνησα χαρούμενος καὶ μὲ τὰ τραγουδιὰ, διὰ νὰ ἐφαρμόσω τὸ πρόγραμμά μου.

Φόρεσα τὸ μεταξίνον ὑποκάμισό μου, τὸ μεγάλο καπέλλο μου, τὰ κόκκινα ὑπόδηματάκια μου καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Δίκ πῆγα στοὺς μπάνιο.

"Ἄχ! ὁ καυμένος ὁ Δίκ! ὁ κυνηγός μου ὁ περιφροσ...

Μετὰ τὸ μπάνιο πῆγα στοὺς βουνοὺς καὶ πέρασα ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ συνοικία.

Ἰψηλά, κάτω ἀπὸ μιὰ καρυδιά, ἐκάθητο μιὰ Ἐγγλέζα, γεροντοκόρη, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα καὶ ἐζωγράφιζε τὸ σεράγι τοῦ Γιόκ-σουγιού, τὸ ὁποῖον στολίζει τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν.

"Ἄμα εἶδε ἐμένα, ἀφῆκεν ὑπόκωφον γρυλλισμόν, ἄμα εἶδε τὸν Δίκ, ἔρριψε τὸ φοβερόν ἀλεξήλιόν της ἐπ' αὐτοῦ. Χωρὶς ὑπερβολὴν, τὸ ἀλεξήλιον ἐκεῖνο μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σκηνή, δι' ὀλόκληρον οἰκογένειαν σκηνιῶν.

Ὁ Δίκ εἶναι πολὺ εὐγενὴς, ἀλλὰ θέλει καὶ τοὺς ἄλλους εὐγενεῖς. Ἄμα εἶδε αὐτὸ τὸ ἀγενὲς κίνημα, ἀπετάθη ἐναντίον τῆς Ἀγγλίδος καὶ ἐσκορπίσε τὰ χρώματα καὶ τοὺς χρωστῆρας της, καταστρέψας μάλιστα καὶ αὐτὸ τὸ ἰχνογράφημά της.

Ἡ Ἀγγλὶς ἠγέρθη καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν θάλασσαν ἤρχισε νὰ ὑβρίζει εἰς καθαρὰν Ἀγγλικὴν τὸν σκύλο μου καὶ ἐμέ.

Ἐγὼ αὐτὴν τὴν σκηνὴν δὲν τὴν ἐπρόσεξα καὶ μόνον ὅταν ἐστράφη εἶδον τὴν φοβερὰν καταστροφὴν.

Ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὴν Ἀγγλίδα, ἀλλ' ἐκεῖνη μοῦ ἔρριψεν ἄγριον βλέμμα καὶ ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἐστραμμένη πάντοτε πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ δεικνύουσα τὸ πληγωμένον ἰχνογράφημά της.

Μέσα εἰς τὰ Ἀγγλικά, ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα τὸ ὄνομα τοῦ Pasteur καὶ ὑπέθεσα ὅτι θὰ στείλῃ τὸ ἰχνογράφημά της εἰς τὸν σοφὸν διδάσκαλον, νὰ τὸ θεραπεύσῃ, ὡς δηχθὲν ὑπὸ λυσσῶντος κυνός.

Ἐξηκολούθησα τὸν περιπάτον μου, ἀλλ' ἡ Ἀγγλὶς μὲ ἠκολούθησεν· ἔθηκε τὰς ὀστεώδεις χεῖρας της ἐπὶ τῶν ὤμων μου, διὰ νὰ μὲ ὑποδείξῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ. Ἐσταμάτησα καὶ ἐκεῖνη στραφεῖσα πρὸς τὴν θάλασσαν, ἤρχισε τὸν μονόλογον. "Ἄν ἦτο ὀλιγώτερον ὀστεώδης καὶ νεωτέρα, θὰ ἐνόμιζον πῶς ἦτο ἡ Θετίς, ἡ ὁποία λέγει εἰς τὸν γέρω-Νηρέα τὰ βάσανά της.

Προσπαθῶ καὶ πάλιν ν' ἀπομακρυνθῶ, ἡ ἴδια σκηνὴ τότε ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ τὴν μεσολαβῆσιν τοῦ ἀτυχοῦς Δίκ. Ὁ Δίκ ἔκαμε τὸ χρέος του καὶ τὴν ἐφοβήρισε λιγάκι, προσπειθηθεὶς ὅτι τὴν δαγκάνει. Ἀμέσως ἐξηφανίσθη καὶ ἐμεινε τὸ ἀλεξήλιον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Διὰ νὰ φαντασθῶ δὲ, πῶς ἐγένοντο στὸν παλῆο καιρὸ τὰ τρόπαια, ἤνιξα τὸ φοβερόν ἐκεῖνο ἀλεξήλιον καὶ εἶδον μὲ ἐκπληξίν ὅτι ἐσκίαζε περισσοτέραν ἔκτασιν, παρὰ ἡ γηραιὰ καρυδιά, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀγγλὶς ἐζωγράφιζε.

Ἐτοποθέτησα τοὺς χρωστῆρας καὶ τὸ σχέδιον ὑπὸ τὸ ἀλεξήλιον καὶ ἀφῆκα τὸ τρόπαιον, λαθῶν μόνον ἓν χειρόκτιον λησμονημένον, εἰς ἀνάμνησιν.

Τὸ πελώριον ἐκεῖνο χειρόκτιον, ἐμύριζε καμφορά, φανικὸν ὄξυ καὶ διάφοραις ὑγιειναῖς μυρωδαῖς καὶ μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ κάτοχος, ἂν ἐγένετο διαγωνισμὸς μεγάλων χειρῶν, θὰ ἐκέρδιζε τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ἐπέστρεφα ἡσυχῶς, ὅτε ἤκουσα πυροβολισμόν καὶ στραφεῖς εἶδον τὸν Δίκ πλέοντα εἰς τὸ αἷμά του. Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ Ἀγγλικοῦ ξενοδοχείου εἶδον τὴν Ἀγγλίδα νὰ κρατῆ τὸ καπνίζον πολύκροτον καὶ νὰ μὲ ἀπειλῇ.

Ἐδάκρυσά .. ὁ ἀτυχὴς φίλος μου!! προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπάνω μου καὶ ἐζέπνευσε.

Πόσῃ ὥραν ἔμεινα ἐκεῖ, ἀπέναντι τοῦ νεκροῦ φίλου μου; ἀγνοῶ, μόνον ὅταν συνῆλθον, ἠρώτησα τὸν θυρωρὸν τοῦ ξενοδοχείου πῶς λέγεται ἡ φονεὺς.

Μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά της, προσθέτων ὅτι ἀμέσως ἀνεχώρησε διὰ νὰ ἐπιβῆ τῆς ταχείας ἀμαξοστατικῆς καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Pasteur εἰς Παρισίους καὶ νὰ πληροφορηθῇ, ἂν τὸ μικρόδιον τῆς λύσσης εἰμπορῆ νὰ διατρυπήσῃ ὑπόδημα, ἐπειδὴ ὁ μακαρίτης Δίκ ἐδῆξε τὸ ὑπόδημά της.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

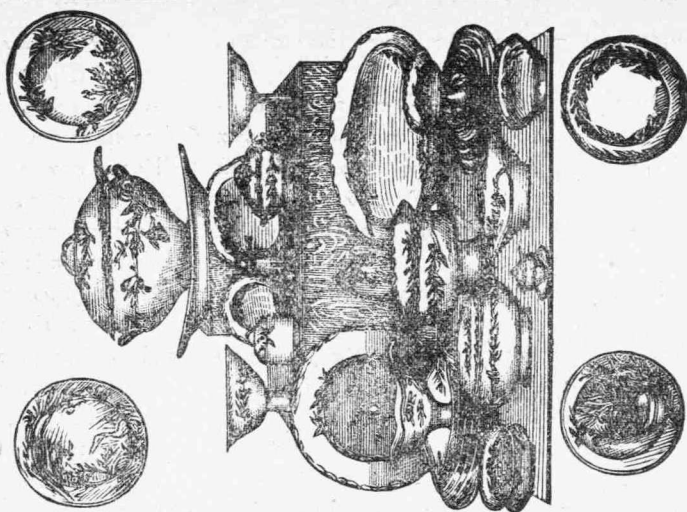
κ. Σπ. Γουλ. Κέρκυρα ν. Ἐλήφθησαν. Δημοσιεύσαμεν ἀγγελίαν. — κ. Π. Ζ. Δ. Νύσσα ν. Ἀπεστάλησαν πλῆν ἑνός. — κ. Β. Α. Α. Μιχαήλ ὁ β ν α ν. Ἐλήφθησαν ρουθία 8. Θὰ φροντισόμεν ἐγκαίρως διὰ τὴν ἀποστολὴν. — κ. Α. Α. Ἰδραν. Ἐλήφθη ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μ. Μ. Μελιτσόπουλον. Ἐλήφθη ὑπόλοιπον. Σειρὰ ἀπὸ «Περιδραίου» ἀπεστάλη. — κ. Α. Γ. Καμενισαγιά ν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Ε. Ρ. Ἀλέξανδρου ν. Πρὸς τὸν ἐν Μανσοῦρα νέον συνδρομητὴν κ. Δ. Ι. ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀρ. 28 μέχρι σήμερον. ἐπίσης καὶ πρὸς τὸν ἐν Φαρασκούρ κ. Π. Μ. Περιμένονεν ἐπιστολὴν σας. — κ. Π. Π. τῆλ. Γαργαλιάνου ν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Π. Σ. Κοτόπουλον. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Π. Βωλον. Ἐλήφθησαν ἀρ. 22. Σειρὰ «Ἀπομνημονευμάτων» καὶ φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν τῶ νέω συνδρομητῇ Γ. Μ. — κ. Σπ. Π. Αηξοῦριον. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe.—Service de table.— Services a thé. — Prix Fixés.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΛΟΥΒΡ

125 Όδου Ορλεάνου 125.

Εκφορέθησαν

Αθήναι, Πολυέλατοι, μεγάλη συλλογή χρυσάλλων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών εκ Πορσελάνης και Φαίδας, πλούσια συλλογή κομφοτεχνημάτων. — Μεγαλειότητες, σύνολα τέτοιου, σύνολα ερασιέτης — Τιμαί όρισμέναι.

ΕΙΣΠΟΡΗΣΕΙΣ δεγόμενα εις λίαν συγκαταβατικάς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλούνται εν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Πρασατείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Table with 4 columns: Destination, Class, Price, and another Price. Rows include Πειραιεύς, Ἀθήναι, Κόρινθος, Ἀκράτα, Ἀίγιον, Πάτραι, Λεχαϊνά, Πύργος, Ὀλύμπια.

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Table with 4 columns: Destination, Class, Price, and another Price. Rows include Κόρινθος, Ἄργος, Ναύπλιον, Τρίπολις.

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Table with 4 columns: Destination, Class, Price, and another Price. Rows include Καβάσιλα, Βαρβολομ., Κυλλήνη, Λουτρά.

*. Κατ' εὐθείαν εις Τρίπολιν και ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρτοστογίαι καθ' ἑκάστην.

Ἡ ἸΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πρασατείου ἀριθ. 10, και πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων και χρωμάτων λεῖος και μί. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαί μέτρια.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὀδὸς Σταδίου 63. Βισάντο, λευκὸν και μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάτκα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκά. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, και κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Σοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς και ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη και πωλουμένη κατ' ὀκάν εις συγκαταβατικὴν τιμῇ. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνετα ἰδιαίτερα συμφορνια.

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ αἰρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης και τὰ Ἄπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος φρ. 2.50.

ΟΙΝΟΙ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΕΪ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΥ ΑΔΕΛ. Σ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Οἱ ἀγνοὶ και εὐώδεις ΕΠΙΤΡΑΧΕΙΟΙ ΟΙΝΟΙ και ὁ σπινθηροβόλος και ἀφρώδης ΚΑΜΙΑΝΙΤΗΣ τοῦ Οἰνοποιείου τούτου βραβευθέντες ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων, πωλοῦνται εἰς τὸ ἀρτισύστατον Πρακτορεῖον Καταναλώσεως, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Πρασατείου ἀριθ. 3 παραπλευρῶς τοῦ Θεάτρου τῶν Κωμῶδῶν. Καμπανίτης ἡ φιάλη Δρ. 4. — Καμπανίτης ἡ 1/2 Δρ. 2.50.— Οἶνος λευκὸς 4 ἐτῶν ἡ φιάλη Δρ. 1.— Οἶνος λευκὸς 2 ἐτῶν ἡ ὀκά λεπ. 80.— Οἶνος μέλας 4 ἐτῶν ἡ φιάλη λεπ. 80.— Οἶνος μέλας 2 ἐτῶν ἡ ὀκά λεπ. 60. Ἐπιστρεφόμενη τῆς φιάλλης ἀποδίδονται λεπ. 25. Διὰ ποσὰ ἕνω τῶν 25 ὀκάθων ἡ ἀνάλογος ἔκπτωσης. Δοκιμάστε.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἢ τοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων και δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ και ὕψηλτου τῆς Παιθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφονδρ. 3, 50, χρυσῶδ. 4, 50,

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθετεται μιαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ και ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εις μικροὺς παιδας ἢ κορασια.— Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεία Ὀμονοίας, Οἰκία Πάγκα, και ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ. ΚΑΙΝΑ Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας, Γεντιζέ.— ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Γεντιζέ (Αἰγύπτου) ἐκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μὲ δοκιμὴν.— ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθῆνας εις κουτία και λιανικῶς.— ΠΗΛΑΙ Παρισίων και Βιέννης ἐκ Κεχρηματισίου, και διάφοροι ἄλλοι. Τιμαί μετρία. Τὸ Bazar de la Havane ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ λιανικῶς διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εις δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἷσδήποτε χώρας Εὐρώπης και Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δερμάτων χονδρικῶς. Ἡ τριακονταετής ἐργασία και πείρα τοῦ καταστηματάρχου και κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις και ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ Bazar de la Havane δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ και Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ἄλλα εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος και Τουρκίας ἐκλέγονται και συμμιγνύονται μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας και τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, και ἐπομένως εἶνε τὰ μόνα καπνὰ.— πρὸ πάντων τὰ Ἑλληνικὰ—τὰ ὁποῖα ἔχουν γεῦσιν ἐξαισιαν και γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπον νὰ καπνίσῃ σιγάρων φυσικῶς εὐώδης—ἰδίως ἑλληνικῶν—και ὄχι τεχνητῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγχασελοῦκ), ἄς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τοῦ BAZAR DE LA HAVANE

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εις φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἐκάστην ἐπιστρεφόμενη καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πολυόμενοι εις φιάλας ἢ κατ' ὀκάν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορμητικῶν Εὐρωπαϊκῶν, και συνιστῶνται παρὰ τῶν ἱατρῶν εις ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὀδὸς Μουσῶν, 11. 28

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΗΒΗ Πλατεία Ὀμονοίας, Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39. Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαρπίων, φασκῶν, κομβίων, χειρεκτιῶν, μπαστονίων, ὀμβρελλῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικοῦν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς και χονδρικῶς. Λαιμοδέτα κατά παραγγελίαν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἢ τοι ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ-ΓΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ τῶν νεωτέρων ἐπαρχιῶν, ἄλων, πόλεων, κομποπόλεων, χωριῶν, ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν, ὄρων, μονῶν, θερμωπηγῶν, κλπ. τοῦ Βασιλείου, ὑπὸ Ν. Ι. ΣΟΛΩΜΟΥ, τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ὀρχαίου μαθητοῦ και καθηγητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς και ταγματάρχου ἐφέδρου τοῦ μηχανικοῦ. Κατὰ φυλλάδια ἐκ 2 τυπογραφικῶν φύλλων λεπτ. 60. Διὰ τὸ ὄλον ἔργον προπληρωτ. δρ. 12.— Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προπλ. φρ. χρ. 12.